

KIADÓHIVATAL:
Kaposvár, Zárda-utca
17. szám.

Ide címzendők az
el fizetési pénzek, hir-
detések és nyiltterek.

Megjelen minden
vasárnap.

Előfizetési díj:
Egész évre 8 korona
Félévre 4 korona
Negyedévre 2 korona
Egyes számok 20 f.-ért
az elárulató helyeken kap-
hatók.

NÉPJOG

POLITIKAI HETILAP.

ERKESZTŐSEG:
Kaposvár, Zárda-utca
17. szám.

Ide címzendők a lap
szellemi részét illető
minden közlemények.

Megjelen minden
vasárnap.

Előfizetési díj:
Egész évre 8 korona
Félévre 4 korona
Negyedévre 2 korona
Egyes számok 20 f.-ért
az elárulató helyeken kap-
hatók.

A tisztviselők fizetésrendezése.

Lázás aggodó figyelemmel kísértük az Állami Tisztviselők Országos Egyesületének ténykedését itt a vidéken. Figyelmünket csak az fokozta, hogy Vörös László a kaposvári körlet országgyűlési képviselője mint elnök áll, az egyesület élén.

A központ határozataitól tettük függővé magunktartását a központ működése azonban bennünket ki nem elégít, mi mást vártunk!

Elvártuk volna, hogy imponánsan nyilvánuljon az egyesület ülésén mindaz az elkeseredés, elégedetlenség, mely az összes állami tisztviselők lelkében háborog amiatt az elbánás miatt, melyben az állami alkalmazottak részesítettek, mióta csak szóba jött a fizetések szabályozásának szükségessége.

Az 1903. év február 14 iki ülésén terjesztette a képviselőház plénuma elé Lukács pénzügyminiszter a tisztviselők fizetésének rendezéséről szóló törvényjavaslatot, mely ha nem is volt egészen kifogástalan, de igen sok nyomorúságot orvosolt volna és közel 60.000 család szívére töltötte csurdultig örömmel.

Fájdalom azt kell mondanunk: „orvosolt volna“, mert példanélkül áll az a perfide játék, mit az intéző körök a tisztviselői karral űztek.

Elismerték tarthatatlanságát annak a szegyeteljes, mindenkitől függő állapotnak, melynek szülőke az a nyomorult javadalmazás, miben az állam részesít bennünket.

Reményeket tápláltak nem csak miniszteri, de királyi szóval. Az 1901 október 28-ikán elhangzott királyi trónbeszéd egy passusa így szólt:

„Gondoskodásunk tárgyát fogja még képezni az állami tisztviselők helyzetének javítása.

Kormányunk erre nézve már közelebbi törvényjavaslatot fog előterjeszteni, mely alkalmas lesz arra, hogy a jogos igények kielégítésével az állam pénzügyi erejének képest a fizetés megjavítás fokozatos keresztülvitelét biztosítsa.“

Hogy a király szavát ne tartsuk üres biztatásnak, gondoskodott róla a Széll-kormány alatt benyújtott törvényjavaslat, melyet a pénzügyi bizottság tárgyal; az 1902. évi költségvetésben

már meg volt szavazva e célra 3 millió korona, igaz, ezt folyósítani nem lehetett, mert a fizetésrendezési törvény nem volt meg.

Miután azonban mindennek a gerince a pénz s ez megvolt, mi jogosan számítottunk arra, hogy ezt az összeget meg is kapjuk. Az 1902-iki le nem tárgyalt államköltségvetés 17 milliónál többet szánt a fizetésrendezésre; birtuk Széll Kálmán akkori miniszterelnök többszörös ígérését is, hogy a tisztviselők a fizetésemelést 1902. november elsejétől visszamenőleg kapják és mi hittünk és biztunk mind ezen ígéretek s előzmények jóhiszeműségében mindaddig, míg meg nem győződünk, hogy a Széll-kormány velünk szemben csalárd játékot űz, a fizetésrendezésről szóló törvényjavaslatot csak taktikázásra használja fel, hogy a véderővita befejezését pressionálja a mi jogos igényeink kielégítésének szükségességével, ami nyomorunk előtérbe tolásával s ekkor értettük át teljes egészében a megokolás ama passusát, hogy a fizetésemelést 1902. november elsejétől visszamenőleg csak akkor kapjuk meg, ha a kormány „a részletes tárgyalás során biztosítottak fogja látni azt, hogy a javaslat márczius végéig törvényerőre emelkedik.“

A kormány ezzel a kijelentéssel egyrészt az ellenzékét akarta leszerelni, másrészt a tisztviselőket akarta meggyőzni, hogy nem rajta, hanem az ellenzék jóakarátán mulik, keserves anyagi helyzetük orvoslása.

A kormány két legyet akart agyoncsapni egy csapással, de ez a szándék nem sikerült, a tisztviselők nem üttek fel s nem az ellenzékét támadták, de a kormánynak mutatták meg az utat, hogyan bizonyíthatja be tetteikkel az irántuk való önzetlen jóindulatát; megmutatták azzal, midőn több oldalról folyamodtak kérelemmel a képviselőházhoz, hogy a javaslatnak a megokolásban kikötött időre törvényvé válása céljából a véderővita megszakitásával soronkívül tűzze ki tárgyalásra a javaslatot.

A kormány a tisztviselők kérényeit figyelembe sem véve a véderővita tárgyalását nem vette le a napirendről s ezzel megtanított bennünket, hogy ígéreteiben többé ne bizzunk s

megtanított bennünket arra is, hogy csak kényszerhelyzetek hatása alatt és nem jószándékból fog valaha is érdeünkben a cselekvés terére lépni.

Ezt bizonyítja a legutóbb létrejött s már megszavazott pótlékjavaslat is.

A magyar tisztviselői kar hazafias önmegtagadással csöndesen türe, hogy a már fölemelt fizetést nem folyósították, mert a véderővitát a váltakozó kormányok nem voltak hajlandók megszakitani a fizetésrendezésről szóló törvényjavaslat megszavazásáért. Ezzel megmutatták a tisztviselők, hogy ha kell, tudnak ők is egyöntetűen eljárni. A képviselőválasztásoknál, 50,000 elkeseredett ember, ha egy akaraton van, nem kicsinylendő erőt képvisel, tehát tenni valamit kellett.

A kormány azonban ismét csalódott számításában, mert sok a sérelem s nem kevés az elégedetlenség.

Teljesen tárgyilagos részrehajlatlansággal a tisztviselők sérelmei a következők:

1) A fizetésrendezési javaslat szerinti összeggel szemben 3,300,000 koronával kevesebb lett kiosztva és az 1902. évi három millió teljesen el van ejtve.

2) Az egyes fizetési osztályok legfelső fokozataiban megszabott többletek eltöröltettek. A magasabb fizetési osztályoknál a fizetésrendezési keretektől eltérőleg kevesebb pótlék lett megállapítva, vagyis az eredeti séma mintegy 20 százalékkal redukáltott. Az első fokozatok üresen hagyása folytán a 10-12 évi szolgálat után kevesebb a pótlék, mint az 1-3 éves szolgálati idővel bírónál. Az 1400, 2000 és 2600 koronát élvező tisztviselők ha 4 évet abban a fizetési osztályban nem töltöttek, egyáltalában semmit nem kapnak. Egy 23 évi szolgálati idővel bíró és már 10 év óta 2600 koronát élvező tisztviselő a szolgálati díj levonása után kap 200 koronát, míg ellenben egy 3 évi szolgálati idővel bíró és 4 év óta 2200 koronát élvező tisztviselő a szolgálati díj levonása után 534 kor. kap.

3) A pótlékból a szolgálati díjat levonták és így bekövetkezett sokaknál az az eset, hogy abból a pótlékból, amely tulajdonképpen arra volt szánva, hogy a legégetőbb sebek orvosoltassanak, alig jut 134 korona a kézhez.

4) Az előmenetel 4—5 évben való megállapítása, mert eddigi tapasztalatok szerint 2—3 évenként léphettünk elő.

5) Súlyosan sérelmes az egész vonalon, de különösen a IX, X és XI. fokozatokra, az első fizetési fokozatok be nem töltése.

Ha sérelmeinket összegezzük, arra a meggyőződésre jutunk, hogy a kormány ismét csak szokott kicsinylő, lenéző modorával bánt el velünk, az országhoz s hozzánk méltó támogatás helyett, alamizsnát dobott a tisztviselőknek.

Még némileg érthető volt a „beamtetek“ lenézése, midőn Csaszlauból s az ég tudja honnét szaladt idegenek basáskodtak szegény hazánk felett, de ma midőn a magyar, tisztviselői kart a múlt minden emléke és a jövő összes reménye az ország boldogulására való törekvésre serkenti, nemcsak hogy érthetlennül rossz politika, de oly megbocsáthatatlan bűn, mely megingatja azt a hitet, hogy igaz lélekkel akarják azok Magyarországot fennállását biztosítani, kik a magyar értelmiséget — mely a hivatalokba menekült a megsemmisülés elől — puztulásba döntik.

Történelmi középosztályunk a nagy megpróbáltatások súlya alatt összetört. A magyar fajértelmiség ezredve, hogy vért, vagyont áldozott a hazáért. Csinalta a históriát. Sarjai vagyontvesztetten tisztviselőkké lettek s így talán még nagyobb áldozatokat hoznak mint apáik, hogy a magyar állam jövőjén munkálkodjanak, s annak fennállását nemzeti alapon biztosítsák.

A kormánynak saját jól felfogott érdekéből kötelessége volna megbecsülni s felemelni az állami tisztviselőit, kik

ma már nagyobbrészt történelmi nevek viselői s az államesszme fentartói; jól mondja Carlyle: „A rosszul kezelt hivatalnoksereg nem más, mint a fejlettebb szellemi életet élők állandó forradalmi és corruptionális serege.“

Tisza miniszterelnök családi erényét, a fukarságig menő takarékoságot vitte bele a pótlékjavaslatba, ez indító oka annak az örökös hivatkozásoknak, „a pénzügyi egyensúly kockázattal veszedelmé“-re.

Hát tudtukon kívül tökepénzesek a magyar hivatalnokok s tán ők halmozzák a bankokba balomra a sok felszaporodott pénzt? Így még érthetőnek Tisza István nagy aggodalmait a „pénzügyi egyensúly“ felbillenése miatt, de a tisztviselők tulajdonképen nem maguknak kérnek, hát nincs aggodalomra ok, hogy a bankokban heverő holtléteket fogják szaporítani, hanem kérnek azért, hogy azt a sok kis és nagy egzisztenciát ne kellessék megpróbáltatni a tejesasszonyoktól kezdve a lüszeres, pék, mészáros, cipész, szabó s kitudná felszámolni hányféle iparosan keresztül fel a gyógyszerész s orvosokig, kiket kényszerülnek megkárosítani fizetésük elégtelensége miatt. Ez pedig azt a sokat emlegetett „egyensúlyt“ aligha szilárdítja meg. Az ilyen tevédek a törvénységgel vele járnak, régi közmondás: „a lusta kétszer dolgozik s a fősvény duplán fizet.“

Csakhogy abban az esetben az ország százszerosan veszti el, amit a Tisza István fukarsága a tisztviselőknél megtakarított; ha kiszámítjuk mekkora az az összeg mi közvetett adóban befolyhatna az állampenzárba, ha 50,000 család állásának megfelelő életmódot folytathatna, csak a megtakarított összeget kell levonnunk, hogy a helyte-

len számítás kimutathassuk.

Ha ilyen összehasonlító számításokkal fáradszunk, nem gyökeresenének meg olyan balvéleménnyel, hogy a tisztviselők csak azért fészkelődnek, mert fizetésükből nem kerül reprezentállásra s mint mondják arra nincs szükség, hogy bármelyik is reprezentáljon, mert a tisztviselőnek csak dolgozni kell.

Szomorú, hogy ilyen vélemények léteznek, s még szomorubb, hogy az ilyen véleményeket mindenki fülhatalára nyitvánitják.

Minden tisztviselő a tennálló törvények végrehajtója, az állami rend őre, és mint ilyen egyenként úgy mint nagy összeségében az állam tekintélyének képviselője, ha „csak dolgozik“ s nem tartja szigorú kötelességének mindenütt és minden körülmények közt az állam tekintélyét csorbitatlanul fentartani — mert ez a reprezentálás ebben az esetben — akkor kétségbeesztő helyzeteket fognak előállítani.

Ilyen kétségbeesztő, szegényteljes helyzet, hogy az állami alkalmazottak fűnek fának adósai, mert az állam tekintélye olyan életmódot kíván meg tőlük, melyhez a kormányok a módot megtagadják.

Megtagadják, nem azért, hogy a pénzügyi egyensúly megbonthatatlanná fűltenék, hanem azért, mert mióta Wekerlének legilletékesebb helyről figyelmébe ajánlották, hogy kívánatosnak tartják egy esetleges háború idejére hadikincseknek szolgáló alap létesítését, minden engedelmes miniszterelnök célja, hogy ennek a kívánságnak eleget tegyen.

Erre kell az adózó nép véres verejtékéből szerzett sok arany, s mert erre kell, azért nem jut a tisztviselőknél.

T Á R C Z A.

Biztatás.

Szívünk egész ostromló indulatja
Közönyre válik észrevétlenül.
A sorscsapás bármily kegyetlenül sujt,
Ritkán haladja erőnket felül.

Miért hát a köny? Miért a gyáva kétség?
Mosoly követett már sok bús sóhajt.
S a szenvedés csupán rögzös barázda,
Melyen új údv aranykalásza hajt!
Kordina Lilly.

Elo'vadt szépség.

Irta: Alphonse Allais.

Vannak emberek a földön, akikkel mindenféle örült kaland megeseik. És ami a legrettenetesebb az egészben az, hogy ahelyett, hogy a világ megsajnálja őket, még mulat rajtuk. A következő levelet kaptuk az imént:

Tisztelt uram és jártas mesterem! Engedje meg nekem, régi (de még mindig

fiatal) olvasójának, hogy az ön kompetens ítéletére bizzam kétségbeesztő abszurd helyzetemet. Mivel nem akarom elrabolni drága idejét, röviden a dologra térek. Múlt december havában Bécsben jártamkor szerelmes lettem egy rendkívül kedves, fiatal lányba, akit nem annyira szépsége miatt, hanem körvonalaiért szerettem meg. Maga volt az abszolút gömbölyűség.

Feleségül vettem.

Mézesheteinket a skandináv fjordokon és a finnországi erdőkben töltöttük. Hat hónapig, uram, hat hónapig tartott a mi boldogságunk. Csakhogy a mézes hetek is véget érnek és tegnap Párisba érkezünk a feleségemmel együtt. Bármily nagy volt a hőség, a sétahelyeken jártunk és este még az bolondságot is elkövettük, hogy színházba mentünk. Már az első felvonás után konstátáltam, hogy a feleségem szépsége a szó szoros értelmében elolvadt. Kedves nőm vonásai — nyilván a hőség miatt — szétnyultak, elannyira, hogy e'őadás végén felismeretlen volt. Gyorsan haza mentünk. Bármint ellenkezett, magam szabadítottam meg ruháitól. Oh uram, ha látta volna! A keble, a domboru keble simmivé lett. A karja, a márvány karja karová fogyott. Csontvázképp állt előttem,

uram, csontvázképp! Nem tudtam, mit gondoljak feleségemről. Végre is nőm pirulva, szegyenkezve, könnyezve maga mondotta el a tény kulcsát.

Emlékezheik tisztelt uram és jártas mesterem, hogy az újságok megírták, hogy egy bécsi orvos nagyszerű találmánnyal állt elő. Kitalálta módját, hogyan lehet az emberi alak némely kételességeit kipótolni aképp, hogy a bőr alá vazelin fecskendezzünk. A vazelin megtölti a fogyatékos idomokat, anélkül, hogy ártana a testnek. Nem mérge, nem vegyút a vértel, úgy, hogy az ember egészségét nem fenyegeti veszedelm, szépsége pedig restaurálva lesz. Igen uram, de csak téli-re. Mert nyáron uram, nyáron a vazelin elolvad. Könyörgöm uram, mesterem, mondja meg, mitévő legyek?

Masch'eu-Schwett.

Erre a levélre én csak egyetlen tanácsal felelhetek a levélírónak: próbáljon az északi sarkra fáradsni és ott állandóan letelepedni. Feleségét pedig fenn a hideg északon a hüvelykujjával újra megmintáztatja egészen a tetszése szerint. A bécsi orvosnak pedig azt ajánlom, hogy vázelin helyett portlandi csemmentel tegyen kísérletet.

Es mert mindez a sok kicsinylő lealázás súlyos sebeket üt lelkünkön, határozzuk el, hogy amilyen egyek voltunk hazafias önmegtagadásban a véderővita folyásával szemben, éppen olyan egy akaraton leszünk sérelmeink orvoslásának kivívásában, hogy a kormány jogos kívánságaink értelmében járjon el a fizetésrendezési javaslat végleges megállapításakor.

Tömörüljünk! Szervezkedjünk! Megyéenként s kerületenként! A központ nem képviseli úgy érdekeinket, ahogy mi óhajtuk. Szolgalelkűségeiből? Gyavaságból? Azt ők tudják.

Vörös László elnök működése abból áll, hogy üres ígérekkel csitítja mindazokat, kik szívükön viselik érdekeinket.

Erre legékezebb bizonyítékot szolgáltatott az Állami Tisztviselők Országos Egyesületének 1903. decz. 28-ikán megtartott rendkívüli választmányi ülése, holszép ígérekkel csendesítette el, kik a pótlékjavaslat sérelmes pontjait bonczolták, kötelező ígéretet tett, hogy a kormánynál közbenjár s pár nap múlva újból összehívja a választmányt, hogy a kormánynál elért eredményről beszámoljon, hogy akkor határozhasanak a sérelmek kérdésében. Az ülést azonban csak akkor tartotta czélszerűnek ismét összehívni, mikor befejezett ténnyel álltunk már szemben. Hogy ez így csett meg, ki, ki elolvashatja az „Állami tisztviselők lapja” 1903. év 36-ik számában.

Ha mi, a vidék, nem szervezkedünk, a központ így fogja sérelmeink orvoslását szívén hordani akkor is, midőn a fizetésrendezési javaslat végleges megállapítása lesz napirenden.

Ha elpusztulni nem akarunk, ezt meg kell gátolnunk, azért határozzuk el, hogy országszerte felkérjük országgyűlési képviselőinket, hogy még az új választások előtt legyen a végleges fizetésrendezési javaslatban a pótlékjavaslatban foglalt sérelmeink orvoslása garantírozva.

Egy becsapott tisztviselő.

— (Tisza elejtve.) A bécsi lapok azt írják Tisza István miniszterelnökről, hogy nem felel meg a hozzáfűzötti várakozásnak s végleges elejtése igen közel áll.

— (Lengyel Zoltán röpirata.) Lengyel Zoltán orsz. képviselő a Kossuth-pártból való kilépése után röpiratot bocsátott ki, amelyben már vehemensebben nekiront a Kossuth-pártnak, mint ismeretes vezércikkében. Felpanaszolja a vezetés, a szak tudás és elhatározás hiányát, az egyetértést, amely nincs és a tekintély monopolizálását egyesek részéről, akik egyebet sem tesznek, csak tenkintélyeskednek.

A megyei választások előtt.

Közvetlen a megyei választások előtt a különböző jelölések és nyakatekert számítások örületes kaoszából egy sötét tény bontakozik ki: a főispán ur »hivatalos« jelöltekkel állítgat fel, ezek mellett korteskedik, pressziót gyakorol a vármegyei közegekre s őket a »hivatalos« jelöltek támogatására szorítja.

Kinek a parancsából cselekszik így a főispán? Nem tudjuk. Valószínűnek tartjuk, hogy Tisza Pista oktatta ki ilyenformán.

De mi is az a »hivatalos« jelölt a vármegyei választásoknál? Rátukmált kreatura, akit a főispán és gárdája forciroz. A »hivatalos« jelöltek arról lehet felismerni, hogy azok a legkevésbé érdemesek arra az állásra, amelybe be akarják őket szorítani.

A főispán volt kegyes Sárközyt forcirozni az alispánságra Gabsovitsot pedig visszalépésre bírni, ugyancsak a méltóságos ur erőszakolja Plachnert a kaposvári főszolgabíroságra (akit itt senki sem óhajt) emiatt Svastitsot igyekszik leszorítani a kampányról.

A kaposvári járás főszolgabírói állására legujabban Bernáth Kálmánt is jelölték, de nem ugynevezett »hivatalosan«, ami most nagy zavart okozott, mert Bernáth vármegyénk egyik legérdemesebb és legrégebb tisztviselője, aki hosszu pályáin elismerésből sokat, de az anyagiakból vajmi keveset kapott. Most volna a legjobb alkalom, hogy a vármegye valamivel megjutalmazná, de hát a tervnek utját állja a főispán »hivatalos« jelöltje, — a paklizás, az intrika, a mágnás és a középbirtokosság vak lár-mája.

De hát ki az oka mind ennek?

Maga a vármegye közönsége, mely nem csak tűri, de e'ösegíti a visszaéléseket. Ilyen körülmények között nem csudáljuk, ha a főispán vérszemét kap az erőszakoskodáshoz, a paklizáshoz és a »hivatalos« jelöltet állít fel a saját és érdekgárda izlésére.

A választás előtt állunk. A választáson mulik, hogy úgy hagyják magukat vezetteit a főispántól, mint a dajka szokta a hátul gombokat viselő pulyákat.

Majd meglátjuk.

H I R E K.

— Szaplonczay Manó — kir. tanácsos. Fényes kitüntetés érte vármegyénk érdemes tiszt főorvosát dr. Szaplonczay Manót. A kitűnő orvost, ki nem csak a közegészségügy terén, hanem a Balaton-mellék kulturális fellendítése körül is kiváló érdemeket szerzett, a királyi tanácsosi címmel ruházta fel, az erre vonatkozó királyi kézirat a következőleg szól:

A Személyem körüli magyar miniszterium ideiglenes vezetésével megbízott magyar miniszterelnököm előterjesztése folytán dr. Szaplonczay Manó Somogyvármegyei tiszt főorvosának, a közegészségügy terén szerzett érdemei elismerésül, a királyi tanácsosi címet díjmentesen adományozom.

Kelt Bécsben, 1904. évi január 25-én.

FERENCZ JÓZSEF s. k.

Gróf Tisza István s. k.

A jól megérdemelt kitüntetés megyeszerte nagy örömet keltett s ez alkalomból dr. Szaplonczay Manót igen sokan üdvözölték. A gratulálókhoz szívből csatlakozik a »Népjog« szerkesztősége is.

— Somogy megyei bál. Márffy Emil elnöklete alatt serényen dolgozik a megyei bál rendező bizottsága, hogy a február 10-iki bál sikerét biztosítsák. Már eddig is sok bálrésztvevőt jegyeztek elő, úgy hogy anyagilag már fényesen van finanszírozva Karnevál herceg elite somogy megyei vállalata. A bált a vármegyei ház épületében tartják meg. A nagy teremhez hozzá veszik az üres alispáni lakosztályt, sőt még a főispáni lakás két szobáját is, ahol Tatar G. a »Korona« szálló vendéglőse büffetet rendez be. Egyébként a bál rendezésének gondjai inkább P s i k Andor főispáni titkár vállaira nehezednek, aki igazán sokat fáradozik, hogy az est sikerét biztosítsa.

Tisztviselők figyelmébe Az állami tisztviselők ne mulasszák el lapunk mai vezércikkét elolvasni, mely érdekekben oly zseniális módon ránt kardot, mint a hogy a magyar sajtóban eddig alig tapasztaltuk.

— Darnay Kajetán a pápánál. Darnay Kajetán kaposvári és Darnay Géza győri nagykereskedők érdekes utazása kelet felé, — miközben Rómát, Nápolyt, Sziciliát, Észak-Afrikát, Algirt és Egyiptomot érintették, a múlt héten Rómában igen érdekes epizoddal gazdagodott. A szent városban Fraknoi Vilmos cz. püspök közbenjárására X. Pius pápa magán kihallgatáson fogadta őket. Ő szén sége nyájasan beszélgetett a magyar vendégekkel, akik hazaküldött leveleikben nagy elragadtatás hangján írják a pápáról.

— Pichler Győző halála. A magyar közélet egyik tipikus alakja Pichler Győző országgyűlési képviselő a múlt szerdán Bécsben jobb létre szenderült. Itthon már régóta külsejében hordta a halál ábrázatát, csak a nagy mértékű morium élvezettel tudta újabb időben meghosszabbítani kinos haldoklását. A korán elhunyt képviselő halála országszerte mély részvétet keltett.

— Reform az ügyvédjelöltek díjazása körül. Erdekes nem mindennapi indítvánnyal lépett fel egyik helybeli ügyvédi notabiltás a minap a járásbíró előtt. Az eset következő: Egyik helybeli ügyvéd egy doktor jurist vett fel irodájába jelöltnek. Az ügyvédjelölt vagyonos fiatal ember lévén a felvétel alkalmával nem helyezte sulyt a fizetés precizizálására, annál kevésbé, mert minden városban van egy bizonyos minimum, amelyen alul az ügyvédjelöltek irodai alkalmazást nem vállalnak. A mi ügyvédjelöltünk három héten át szorgalmasan járt irodába, tárgyalt princípális nevében, fogalmazott és végzett minden szakmájába vágó munkát. A negyedik héten a viszony egyszerre megváltozott. A főnök ur munkát jelöltjének nem adott, hozzá egy szót sem, szólt, a hozzá intézett kérdésekre nem válaszolt, szóval teljesen ignorálta gyakornokát. Mikor ez a viszony már egy héten át tartott, az ügyvédjelölt meguntván ezt az állapotot, azt az ajánlatot tette főnökének, hogy tekintettel arra, miszerint úgy veszi észre, hogy nem szimpatizálnak egymással, az ügyész ur pedig átallja őt elküldeni, hajlandó ő maga távozni, azonban azt megkívánja, hogy az ügyvéd ur őt fizesse ki. Most kezdődik a helyzet komikuma. A princípális a világ legártatlanabb képével kijelentette, hogy ő a jelölt urat nem ismeri, hogy ő nem fogadta fel soha, hogy minden fizetésre irányuló törekvést zsarolásnak minősít, mit is kötelességszerűen az ügyvédi kamara tudomására fog hozni. A meglepett ügyvédjelöltnek nem volt más expedienst, mint a kir. járásbíróshoz folyamodni. Berpeltte főnökét egy minimális havi díjért,

oly minimális díj iránt, ami egyébként csak irnoki fizetés szokott lenni. A tárgyaláson az alperes személyesen védekezett. Előadta, hogy ő felperest nem ismeri, hogy könyörüleiből beengedte járnai az irodájába tanulni, s hogy nála keveset dolgozott, — de végül mégis hajlandó lenne fizetni, de csak úgy, ha a bíróság dara bszám átvizsgálja a végzett munkát és a honoáriumot darabszám állapítja meg. A kir. járásbíróság azonban ezen darabszám szerinti okoskodásba nem ment bele, hanem kiindulva abból, hogy az ügyvédjelölt sem nem cipészsegéd, ki darabszám dolgozik, sem nem kubikos, ki akkord munkát végez, az ügyvéd urat elmarasztalta a kereseti követelésben. Most ez ügy felülvizsgálat alatt van. Jogász körökben érthető érdeklődéssel várják a bír. törvényszék határozatát vajjon szankcionálja-e az ügyvédjelölti akkord munka intézményének behozatalát?

Uj község Somogyvármegyében Pár évvel ezelőtt hetvenkilenc kún család megvásárolta a görgetegi püspöki uradalmat s ott letelepedve a szorgalmas, munkás és takarékos nép, csakhamar virágzó telepét létesített. A derék kúnok most új községet akarnak Görgeteg mellett alapítani Kuntelep név alatt, amely öhajuk a közel jövőben már meg is valósul, mert a legközelebbi vármegyei közgyűlésen kedvezően fogják elintézni kérésüket s ezután már csak a belügyminiszter jóváhagyása marad hátra, amely szintén csak örömmel járulhat a létesítéshez. Somogyvármegye ez új községgel egy kiválóan derék néppel bíró faluval szaporodik, melynek lakossága csak a megye jó hírnevét fogja emelni. A Kuntelep lakossága vagyoniilag és népességileg gyarapodás felé halad, míg a szomszédos Görgeteg lakossága vagyon és népesség dolgában folyton esik, már azért is örvendetes dolog, hogy azon a tájon egy ilyen derék nép alapít községet.

— **Athelyezett katonatiszt.** Tomcsányi Tomcsányi Arpád az Albrecht főherceg nevét viselő 44-ik gyalogezred II. osztályu századosát, a kaposvári helyőrség egyik rokonszenves tagját a m. kir. honvéd gyalogság tényleges állományába helyezték át.

— **Kaland a legény lakásban.** Egy fiatal barcsi özvegy asszonynak pörös ügye akadt a kaposvári törvényszék polgári tanácsa előtt a múlt héten. A kis özvegynek személyesen kellett a bíróság elé fáradni. El is jött. Éjjel érkezett s reggel 9 órakor egyenesen a megyeházba sietett, ahol a második emeleten levő törvényszéki labyrintus egyik fülkéjében tudtára adták, hogy a pöre tárgyalását másnapra halasztották s egyszersmind azt a tanácsot kapta, hogy jó szolgálatot tesz ügyének, ha a tárgyalásra ügyvédet is hoz magával. X ügyvédet ajánlották a fiatal csinos özvegy asszonynak; mint nőtelen fiskálist, aki nemrég költözött Kaposvárra s aki nagy lelkiismeretességgel fog eljárni ügyében. Egy elegáns fiatal embertől, aki a palota földszinti folyosóján lézengéit megkérdezte, hogy nem ismeri-e X ügyvédet?

— Hiszen az én vagyok, felelt a megszólított.

A per felvétel és a többi részletek kevéssé pikáns árnyalattal bírtak, de az már kicsit frivol dolog volt, hogy a fiskális ur legott szerelmet vallott a kis özvegynek s azt indítványozta, hogy ne az irodájába jöjjön, ahol patvaristák zavarni fogják őket hanem egy vendéglő külön helyiségébe, ahol villásregelizhetnek is. Ugy is történt. Délután az asszonynak eszébe jutott, hogy alkonyattájt, mikor a palatista urak elvonulnak az irodából, jó volna, tovább

tárgyalni ügyét az előzékeny, nőtelen fiskális ur lakásán. Este 9 órakor X ügyvéd szolgája sunyi ábrázattal fogadta a kávéházból hazatérő urat az ajtóban.

— Délután 6 óratól várja egy szép hölgy a nagyságos urat.

— Egy szép hölgy?

Az ügyvéd benyit a szobába. A diványon pongyolában feküdt csakugyan egy bájos nő, aki belépésekor sikoltva ejtette ki szájából a füstölgő cigarettet s pirulva fordította el a szép fejét.

— Kicsoda ön? kérdezte izgatottan a hölgyecske.

— X dr. ügyvéd vagyok, felelt meg-lepelve a ház ura.

— Nem igaz, ön nem X dr!

— Bocsánat, ez az én lakásom.

— Az nem igaz, mert én X drt. ismerem.

Az asszony felugrott és csengetett az inasnak, aki azonnal belépett.

— Dobja ki ezt az urat! kiállította haraggal a menyecske.

— Gazdámát csak nem dobhatom ki a saját lakásából, vonogatta vállát a legény.

A kalandos asszonyka csak ezután tért észre s igyekezett a dolgot kimagyarázni. És kiderült, hogy az a fiatal ember, aki az X fiskális nevét használta, a vármegye egyik ismert donzsuán tisztviselője volt, így kerítette hálójába a szép asszonyt. Azt pedig a sorok írójának mondani se kell, hogy a kis özvegy hálóból hálóba került.

— **Ribillio egy szerkesztői üzenet miatt.** A szigetvári kereskedő ifjak egyesülete folyó hó 25-én rendkívüli közgyűlést tartott, melynek napirendjébe a »Dél-somogy« legutóbbi számában megjelent felelős szerkesztőjének az egyesület elnökéhez intézett »szerkesztői üzenete« képezte. E rendkívüli közgyűlésen az egyesület megbotránkozását fejezte ki a sértő hangon megírt és a tényállást elferdítő »szerkesztői üzenet« felett, egyben az elnöknek egyhangulag bizalmát szavazott és az erről szóló jegyzőkönyvi kivonatát neki átadni határozta. A rendkívüli ülés ezzel véget ért.

— **Kutya irtás.** A francia forradalom nyaktilója alatt naponként nem hullott le annyi arisztokrata fej, mint ahány kutyát lőnek és bunkóznak le mostanában Kaposváron naponként a rendőrök s a gyepmester legényei. Franciaországban azonban annak idején nem tudták kiirtani egy szálig az arisztokratákat s ma a szélső republikánusok ennek tulajdonítják, hogy még ma nincs rend az országban. Amondók vagyunk, hogy egy szálig ki kell irtani Kaposvárot is a kutyákat, különben az eb düh nem szűnik meg s folyton félelemben fogja tartani a polgárokat. A rendőrség vezetői átvették Danton, Marat, Robespierre szerepét s a kutyákat ugyancsak erőlyesen irtják a városban, úgy hogy az éjjeli találkára induló kaposvári donzsuánoknak egy hét múlva már nem kell attól tartaniok, hogy az ideáljaik kerítése mögött:

„Bodri kutya szörnyen ugat“

S hogy

„Ebresztgeti a gazdáját“

Miből aztán lenne:

„Dinom, dánom, som, som, som!“

Mert a Bodrik, Bejárok, Cezárok, Sajók, meg a Piffi-Puffik rendre elhullanak a rendőrök puskái, vagy a gyepmester bunkója alatt. A múlt esztendőtkön a mi szerkesztőségünk ajtaja előtt is agyon lőttek egy szép nagy kutyát — a Betyárt, amely eddig a füzta posztákat retentette el a tájékunkról. A közbiztonság azóta a mi környékünkön gyöngült. Hába nincs az az üdvös intézkedés, amely ne járna hát-

rán, nyal. Tréfa ide, tréfa oda, pusztulnak a kaposvári kutyák, amit a polgárság örvendetesen vesz tudomásul s úgy ujjong neki, akárcsak 1793 ban Párisban a greve téri bábéskodók, akik tapsoltak, ha egy arisztokrata fej leesett a gilontin kosárba. Hja akkor az arisztokraták voltak a soron ma a kaposvári kutyák.

— **A Zenekedvelők Egyesületének hatodik hangve senye január 27-én este a Korona szálló nagytermében az egyesület tagjainak megszokott sikerrel folyt le. A vonós négyes ismert tagjai ezúttal Bethoven, Schubert és Mozart műveiből adtak elő bravúrral zeneszámokat. Az est elouja Filipovics Józsefné urasszony zongora játéka volt, aki Rubinstein »Magyar ábránd«-ját játszotta el oly művészi technikával, hogy a publikumot valósággal elragadtatta. Dr. Ittcés Zsigmond hegedű szólója — Gyulai István zongora kísérelével — szintén zajos sikert aratott.**

— **Diák hangverseny.** A kaposvári m. kir. áll. főgimn. ifjúsága február hó 8 án a Korona vendéglő nagytermében táncos egybekötött hangversenyt rendez, kezdete este fél 8 órakor. Belépő-jegy ülőhelyre 3 korona, állóhelyre 2 korona. Felülfizetéseket köszönettel fogad és hirtap utján nyugtat a rendezőség. A tiszta jövődelmet az »Ifjúsági Segítő Egyesület« s a »Virág« ön-képzőkör javára fordítják. Jegyek előre váltthatók Hagelman Károly könyvkereskedésében vagy este a pénztárnál. A hangverseny műsora a következő: 1. Grossman Pál: »Gavotte« (rokodó). Előadja a főgimn. zenekar. 2. Dankla Ch.: »Peti és Symphonies« (tűz). Hegedűn és zongorán előadják Hoffman Aladar, Szenté Andor és Grünwald Béla VIII. oszt. tanulók. 3. Bötcher G.: »A vándor éji dala.« Előadja a főgimn. vegyes énekkar. 4. Nyiznyay G.: »Mohácsi koldus« Énekl. Pintér Lajos VIII. oszt. tan., zongorán kíséri Meszlényi Zoltán VI. oszt. tanuló. 5. »Petőfi a Hortobágyon« (melodráma). Szöveget írta Várady A., zenejét szerzte Kún Laszlo. Szavalja Schröder Gyula VII. oszt. tan., hegedűn és zongorán kíséri Hoffman Aladar, Szenté Andor és August Jeno VIII. oszt. tanulók. 6. Soupée: »Költo és paraszt« (egyveleg) Zongorán előadják Grünwald Lajos és Szabó Imre VII., és Grünwald Béla VIII. oszt. tanulók. 7. Arany János: »Pázmány lovag« (vig. ballada). Szavalja Györök József VII. oszt. tanuló. 8. Gyer: haza édes anyám« (székely népballada). Énekl. a főgimn. vegyes énekkar. 9. Weber: »Oberon« (egyveleg). Hegedűn és zongorán előadják Hoffman Aladar VIII. és Szabó Imre VII. oszt. tanulók. 10. Hilóczky: »Bordai« Előadja a főgimn. zenekar.

— **A kereskedők együletében** e hó 23-ikán Dr. Szabó Samu fogorvos tartott érdekes felolvasást a szájapoásról, kapcsolatban a tapasztalásokkal. A tanulságos felolvasást még kellemesebbé tette az egészséges jóízű humor, a melylyel Dr. Szabó felolvasásában mindig találkozunk. A jelenvolt nagyszámú közönség tapsviharral jutalmazta a közkezdveltségnek örvendő felolvasót.

— **A szerelmes ados.** Egy feltűnően széke ur, aki itt jár az utcáinkon, egy napon gondosan bezárta a szobája ajtaját s nekiut az íróasztaláak. No, — gondolta — most nem laborgat senki sem, tehát fogjunk hozzá a levelezéshez. Két levelet kelet megírta Nagy-Kanizsára. A szabójától rendkívül érdekes hangú felszólítást kapott, azt okvetlenül le kell csitania. Azután meg a szabó most nem akarja a megrendelt tekeré nadrágot elkészíteni. Pedig arra okvetlenül szüksége van, azt ki kell belőle

csikarni. A másik levél nem ilyen prózai do'gokról szól. Azt az imá'dottjának írta, annak a szőke-haju baba-arcú kis lánynak, akit nem régen Nagy Kanizsán hagyott. Köztudomású dolog azonban, hogy a szerelmes emberek meglehetősen szó'akozottak s egyet-má't mindig elfelejtnek. Nem lehet hát csodálni, hogy János ur, mikor a szabónak szóló levele első oldalának utolsó sorát írta, bosszankodva vette észre, hogy elfelejtett itatós papírról gondoskodni. Ezért már nem akarta abban hagyni a levélírást s így gondolkodott:

Mikorra ez az oldal megszárad, addig én megírom a Margitkának szóló levél első oldalát, amíg pedig az megszárad, készen leszek a másikkal.

János gratulált magának a sikerült eszméhez s egészen megelégedett arról közismert tényről, hogy a szerelmes emberek nagyon, de nagyon szó'akozottak. Másnap a nagy-kanizsai szabócé'g főnöke a következő levelet kapta:

<p>Tisztelt uram!</p> <p>Leveleire válaszolva igen kérem, hogy most ne sűrgesse az adósságom kifizetését. Nyugodt lehet, hogy bizonyára ki fogom fizetni. E szándékomban, remélem, egy pillanattig sem kételkedett s e hitben még csak arra a reám igen fontos szíveskedésére kérem,</p>	<p>ne feledje el azt aki magát végtelenül, és nélkül szeret. Hisz tudja, hogy egész szívem örökre az öné és hogy életem egyetlen reménye, hogy önt drága, édes anyagi teremtés áramba véve ölelhessem és oszokolhassam. Sirig az öné, az ön megbabonázott</p> <p style="text-align: right;">Jánosljá.</p>
---	---

Ugyanakkor pedig egy aranyos szőke fürtös baba tágra nyílt szemekkel olvasta Nagy-Kanizsán a következő kissé érthetetlen levelet:

<p>Imá'dott egyetlen angyalom!</p> <p>Már régóta nem látam a szívem kétségbeesve vergődik azon gondolatra, hátha ön nem szeret. Hiszen tudja, hogy imá'dom, szereltem lelkem egész hevéllel. Más irni valóm nincs is, de ezt az örökké tartó érzelmét mindig leírni szeretném. Hisz tudom, hogy maga szeret engem, érdemtelenül, köszönöm ezt és kérem, hogy</p>	<p>fekete nadrágom minél előbb küldje haza, a hátsó zsebet pedig okvetlenül szarvasbőrrel csinálja, mert abban hordom az aprópénzemet. Egyébként ne féljen, pénzt kap tőlem mindig.</p> <p style="text-align: right;">Adieu!</p> <p style="text-align: right;">N. János.</p>
---	--

És János most nem tudja felfogni, hogy miért nem küldi el a szabó már azt a fekete nadrágot és mit jelent, hogy a szőkefürtös angyal nem felel a levélre.

A csurgói főgymnasium hangversenye. A somogy-csurgói ev. ref. főgymnasium ifjusága 1904. febr. 13-án a Korona szálloda nagytermében táncszal egybekötött hangversenyt rendez. Belépő: személyenkint 2 korona, családjegy 3 személyre 5 korona. Kezdeté este 8 órakor. A tiszta jövedelem az intézet keze ében fennálló egyletek javára szolgál. Felülfizetésekkel köszönettel fogadnak és hírlapilag nyugtáznak. A hangverseny műsora: 1. Tóth »Felhők táncza«, »A nappal és az éjje« cz. balettből. Játsza az ifj. zenekar. 2) Coppée »A kovácsok sztrájkja.« Szavalja Mattos Géza VIII. o. t. 3) Flotow »Bordal« éneklé az ifj. férfiak. 4) Bartaluk »Ejje zene.« Zongorán

előadja Valentényi Gáspár VII. o. t. Földes I. »Matura banketten.« Magánjelenet szavalja Bencze László VIII. o. t. 6) Kovács »Magyar ballada részletek.« Előadja az ifj. vegyeskar és zenekar. »Az élet á'om. Miért ne álmodnánk szépet, ha módunk van benne.«

Kétszer öt az tíz. A kaposvári törvényszék szerelmi ügyosztályába, a hol Perczel Akos táblabíró a válópöröket szokta irányítani a boldog szabadulás révé felé, a minap egy valói készülő nagyadai házaspár állított be. A felek még a bíró elé sem jutottak, amikor a szerelmi ügyosztály szellemes jegyzője a békítéshez fogott. A férj egy apró, buksi fejű emberke durezás arccal állt a jegyző előtt, az asszonyka pedig villogó szemével elárulta, hogy a ház esze nála van.

— Nem lehet ám kibékülni, mondja a férj.

— Miért nem? kérde a jegyző.

— Megcsalt az asszony.

— Mivel csalta meg?

— Azzal, hogy öt hónapja vagyunk együtt és már gyereke született. Mondják is a közösgben, hogy ez nincs rendjén.

A menyecske erre csipőre rakta a kezét és odaállt a férje elé:

— Hát maga mindent elhisz, amit a közösgben puszognak? Hány hónapig életem ön magával együtt?

— Öt hónapig, felelt a férj meghunyászkodva.

— Hát maga hány hónapig élt velem?

— En is öt hónapig.

— Hát öt hónap és öt hónap, az hány hónap?

— Tíz, mondja pislogva az apró ember.

— No lássa, okosabb lett volna, ha a helyett, hogy meghurcolja a hites feleségét előbb egy kis számadást csinált volna maga a tők fejében.

A kis paraszt eltűnődve ránczolta a homlokát, végre így szólt a jegyzőhöz:

— Még tán igaza is van ennek az asszonynak?

— Szent igaza, válaszolja a törvény, miközben egy hatalmas prüsszentéssel márkírozza el a hangos hahótát.

— Hát miért nem szóltál előbb — anya? fejező be elégedetten az atyafi és a házaspár kibékülve távozott el.

Mayer Vilmos kocsigyárát volt alkalmunk a múlt héten megtekinteni, amelyet nagy költségen modernül rendezett be a kiválóan szakképzett tulajdonos. Maga a gyártelep épületrészeti valóságos látványosság, amely hason szakmában talán egyedül áll az országban. Az egyes műhely és raktárhelyiségek egy-egy bálterem méreteinek megfelelő tágas lokalitás, amelyekben a kocsigyárpar minden szakmája [esztergályos, asztalos, kovács, lakatos, kárpitos, fényező, stb. műhelyek elhelyezést talált.] A raktárhelyiségekben ezekre menő fa, bőr, vas stb. anyagok vannak felhalmozva. A kész kocsik raktárban feltűnnek Mayer Vilmos pompás találmányu kocsijai, amelyek maguk minőségében oly kiválóak, hogy rövid idő alatt országszerte nagy kereset tárgya lesz. A nagyszabású ipartelep megtekintését melegen ajánljuk a nagy közönség figyelmébe különösen a megye választások alatt alkalmuk lehet a megyebeli uraknak is meggyőződni arról, hogy Mayer Vilmos kocsigyár telepe minden más kocsigyárral fényesen kiállja a versenyt gyártmányok dolgában.

— Somogyvarmegyei mészárosok és hentesek ipartársulata február hó 14-én

Kaposvárott a Korona szálló nagytermében Barcza József zenekarának közreműködésével zártkörű táncvigalmat rendez. Szünóra alatt a 154 éves czéhkorsóból kitűnő tőke-termésű bor lesz kiszolgálva és 1 drl. 100 korona értékű élő borju lesz kisorsolva. Belépő-díj: személyenkint 2 korona 40 fillér, család egy (3 személyre) 5 korona. Minden jegyhez 1 illetve 3 számozott borju kisorsolási-jegy bele értendő. Kezdeté 8 órakor. A tiszta jövedelem fele részben az elaggott és munkaképtelenné vált iparosok segélyezésére fordítatik. Tekintettel ezen jótékony célra, felülfizetések köszönettel fogadtatnak és hírlapilag nyugtáztatnak. Kik tévedésből meghívót nem kaptak és arra igényt tartanak, forduljanak a rendezőséghez. Kéretnek a t. hölgyek egyszerű öltözékben megjelenni.

Közönség köréből.

A következő levelet vettük, melyet kommentár nélkül adunk le:

Kedves Szerkesztő Ur!

Mint b. lapjának lelkes olvasója megtanultam ismerni az ön vezetése alatt álló újság nemes irányát, amely a humanitás magas eszméjét is éppen oly melegen ápolja és hirdeti, mint a milyen szeretettel foglalkozik a kaposvári »kedves«, a kaposvári »szép« és »legszebb« nőkkel.

Szépen kérem önt párosítsa a humanitást a kaposvári nők iránti elismerésével s adja ki ebből kifolyólag alábbi szerény soraimat.

A kaposvári elite multságokon rendszeren ott lézeng egy magas barna ur, csupa könyök, merő szögletesség az egész ember. Nincs érzéke a legprimitívebb tánczok iránt sem. A lassu csárdásnál annyit lép jobbra és balra, a mennyi éppen észébe jut és a mennyi neki jól esik: a frissnél káposztataposási hajlamok ébrednek fel benne, az andalgót más lábán andalogja el és a keringőjét indián csata-táncz gyanánt száguldtja végig.

A tyukszemek számára — az utolsó ítélet, a legördülő szikla, a mindent összetörő malomkő. A földön kuszó uszályoknak, iebegő fodroknak az ő lába a Danok lesz kardja; könyöke pedig prédára éhes keselyű, mely kiméletlenül csap le a gyanutlan tánczosok közé.

A mi legőszintébb elkeseredésünkre szenvedélyesen szeret tánczolni, sőt néha azon tévhitben ringatja magát, hogy felebarátj nemis missziót teljesít, ha az összes jelenlevő hölgyeket megforgatja.

Mi még akkor sem örülünk neki, ha más tánczosunk egyáltalán nem akadt és a bálterem legszerényebb igényü tánczosnője a végső esetben sem gondol rá, mint utolsó mentsvárra.

Lehetőleg óvakodunk rápillantani, ne-hogy felőatoritva érezze magát a felkérésre, de rendszeren kárbavész minden óvintézkedésünk, mert a lábtipró ur egy eltévedt kőszá pillantást, vagy gyanutlan mosolyt is nyájias biztatás gyanánt fogad.

Ez a lábtipró ur rendszeren elrontja egy sereg leány báltestjét, azért mi valahogy megszeretnénk szabadulni ettől az urtól.

Ha a szerkesztő ur leadja a levelem az az ur talán észre tér s e farsangon nem fogja tovább gyötörni a bálzó leányokat és asszonyokat.

Levelem közléseért higgye el halás lesz önnek a kaposvári elite bálok hölgyközönsége.

Kaposvár, 1904. január 28.

Tisztelője

S á r i k a

Mi történik külföldön?

Az orosz japán háborút diplomáciai körök véleménye szerint sikerülni fog elkerülni, az angol, francia és német kereskedők azonban nagyon aggódnak a háborút éppen nem tartják kizártnak. Oroszországban az udvari intrika ismét megbukott egy minisztert Pleske pénzügyminisztert, akinek utóda: segédje, Romanov a császár kegyence lett. Oroszországról lévén szó érdekesnek találjuk megjegyezni, hogy az eisenerzi zergevadászatokon, ahol az orosz császár is jelen volt, hír szerint a bélyei vadászatok is szóba kerültek, amelyek iránt Miklós császár annyira érdeklődött, hogy Frigyes főherceg meghívta őt az őszi vadászatokra bélyei uradalmára. Allítólag már a szükséges előkészületek is folyamatban vannak a császár fagadására s Derschatta orosz udvari hivatalnok már Bélyére is érkezett, hogy az előkészületekben részt vegyen.

SZERKESZTŐSÉGI ÜZENETEK.

— G. S. Szigetvár. Ez a politikai versike már sokkal több mint azok, melyekben a szerelemről nyöszörög és Marisról ömleng bús soneteket, azonban meg ez a verse sem tud kitörni a rovatból, ahol csak mint kurizumot közöljük:

Tisza István, a kapitány.

[Az új Cyrano dala]

Ezek Lloydbeli legények,
S Tisza István a kapitány.
A kapzsiság bennük a lényeg,
Mind éhesek, bár nem szegények,
Prezenemákiért halnak élnék
Es a zsebük — helyén van ám!
Ezek a Lloydbeli legények,
S Tisza István a kapitány!

Kétféjű sasok, csodalányok,
Amilyen nem volt soha tán!
Bécsnek ők mindent megígérnek,
Kommandójuk a csunya német,
Ugy törekednek, lábban égnek
A miniszteri szék után —
Kétféjű sasok, csodalányok,
S Tisza István a kapitány!

— J. R. Kaposvár. Ha maga betud látni a vesébe, akkor tudja azt is, hogy miért találták praktikusabbnak instrukciót adni annak, aki tapasztalatlan. A finom sértést zsebre kell venni s nem szabad elárulni azt hogy ez uri ember voltunkat mélyen sértette [mert ezt egy uri asszony tette]. . . . A finom sértésre, legfeljebb a föltűnés nélküli, stratégikus vissza vonulással válaszolhat. De végre is miért kér maga tőlünk tanácsot, ha vesébe lát?

— K. J. Kaposvár. A cikk lapunk zártakor érkezett, ezért meg el sem olvastuk. Ha jó a cikk aktuálitását nem veszti el, úgy a következő számban közöljük.

— Több poétának. Az Istennek szerelméért poeta kisasszonyok és urak, hiszen még nem érkezett el a tavasz. Hagyják még a lantot pihenni s azután a kinimekkel boldogítsák — az ideájaikat. Nekünk pedig kegyelmezzenek meg. Ez az üzenet K. István kaposvár L. V. Szigetvár és Peppának szól.

— K. R. Barcs. Tudósítását köszönjük, sőt nagyon szívesen vettük. A vidéki tudósításnak mindig helyet adunk. Csak tessék folytatni.

— L. R. Kaposvár. Egy versszakának itt adunk helyet.

A Dunántul születtem én.
A sekély Kapos vize mentén,
Kaposvárott, kicsiny házban
Ezernyolczszáz hetvenyolczban.
Jó körül van írva. De szegény édes anyja, ha tudta volna, hogy a születését ilyen versbe írja meg, dehogy szülte volna őnt e világra.

Felelős szerkesztő:
Karacsony Aladár

Laptulajdonosok és kiadók:
Szalay Károly és Rózsa Ernő dr.

292 szám

1903. v. h. d.

Árverési hirdetemény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102 §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a kaposvári kir. járásbírósnak 1903. évi Sp. III. 407 §-a számú végzése következtében Dr. Berger Samu kaposvári ügyvéd által képviselt Stampfer Mór és tarse kaposvári cégé javára Szabady Béla városbíró lakó ellen 80 k. 40 fill. s járuléka erejéig 1903. évi október hó 8-án foganatosított kielégítési végrehajtás útján le és felül foglalt 940 kor. ra becsült köve kezű ingóságok, u. m. 2 db. tohén 2 db. kényelmi kocsis és szobabutor nyilvános árverésen eladatnak,

Mely árverésnek a tabi kir. járásbírósnak 1903. évi V. 202 §-a számú végzése folytán 180 kor. 40 fill. kövekövetelés ennek 1903. évi augusztus hó 28. napjától járó 5% kamatai, és eddig összesen 66 kor. 80 fill. érben bírólag már megállapított költségek erejéig Városbíró községben alperes lakásán leendő eszközölésére

1904. évi február hó 8-ik napjának délelőtti 10 órája

ha áridóul kitézetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is, el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t. cz. 120 §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Tabon, 1904. január hó 24. n.

Schmidt Károly
kir. bir. végrehajtó.

522 szám.

1903. végreh.

Árverési hirdetemény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a marczali kir. járásbírósnak 1903. évi V. 157 §-a és 158 §-a számú végzése következtében Dr. Ritzinger János ügyvéd által képviselt Kanasz Menyhért javára Kanasz Boldizsár és neje ellen hátr. 92 kor. és 60 fill. s jár. erejéig 1903. évi április hó 28. n. foganatosított kielégítési végrehajtás útján le és felül foglalt és 1396 kor. ra becsült következő ingóságok, u. m. szobabutorok, bírkák, 16 kocsis, rosta, kád, szalma sat. nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a marczali kir. járásbírósnak 1903. évi V. 157 §-a számú végzése folytán hátr. 92 kor. 60 fill. követeles erejéig oly figyelmeztetéssel hogy a lefoglalt tárgyak Gomba község házához szállítani fognak Tuskozról

1904. évi február hó 4-ik napjának délelőtti 10 órája

ha áridóul kitézetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is, el fognak adatni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták, s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t. cz. 120 §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Marczali 1904. évi jan. hó 13.

Seregély István
kir. bir. végrehajtó.

Meghívás.

A kadarkuti önszegélyző egyesület tagjai az 1904 február 17-én délután 2 órakor az egyesület helyiségében tartandó

évi rendes közgyűlésre

tisztelettel meghívotnak

Tárgy:

1. Igazgatói jelentés az 1903. évről.
2. Felügyelő bizottság jelentése a megvizsgált számadásról és annak felolvasása.
3. A felmentvény megadása.
4. Az egyesület feloszlása idejének megállapítása.
5. Esetleges indítványok.

Kadarkut, 1904. január 27.

Igazgatóság.

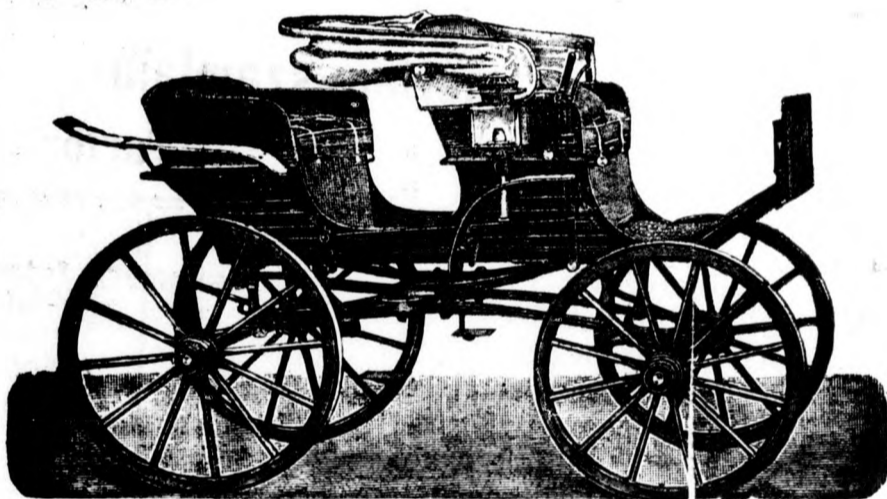
A zárszámadás az egyesület helyiségében megtekinthető.

Magyar királyi szabadalmazott kocsigyára
Kaposvárott.

Bátorkodom je' en soraimmal a már 20 év óta fennálló kocsigyáramat és minden fajtából dúsan felszerelt kocsiraktáramat uraságod szives figyelmébe ajánlani.

A midőn ezt tenni bátorkodom, nem mulaszthatom el az általam ujonnan feltalált és teljesen saját gyáramban készült ujszerkezetű kocsiaim vázlatait bemutatni, mely találmányomra m. kir. szabadalmat is nyertem

Az újtalálmányu kocsiaim első és hátsó tengelyei mindkét oldalon hosszirányban áthidaló rugókkal vannak összekötve, mely rendszer az összes régiekkel szemben ott találja meg módfeletti előnyét, hogy a kocsi nem oldalt, hanem hossz-irányban jár, s ennél fogva a leggöröngyösebb és kivájtutakon sem ráz, mint a rugós vagy más rendszerű kocsi, hanem ily utakon hullámszerű mozgásba jön s azért hordozása még ily utakon is igen kellemes; továbbá mivel nem oldalt, hanem hossz irányban játszik mindenféleképen, de különösen kivájt utakon járása sokkal biztosabb, mert a feldülés veszélyének nincs kitéve s azonfelül is sokkal könnyebb. Már önsúlya is az ily ruganyos kocsiknak 100—120 kilogrammal

könnyebb, mint más ruganyok szerint előállított kocsikké. Azonfelül ennél a kocsinál a ló nem a rugók felett, hanem közvetlen a tengelynél fogva húzza a kocsi alját s úgy a lovakat sem rángatja úgy össze.

E találmányom ma már nem csak vidé'ünkön és a szomszédos megyékben, hanem az országnak tőlünk távolabb eső megyéiben, valamint Slavoniában, Erdélyben és Olaszországban is nagymennyiségben használatban van, a melyről nemcsak a honi, hanem a külföldi kritika is úgy nyilatkozik, hogy az eddigi gyártmányokat jóval felülmúlja, melyet a már eddig hozzám érkezett számos bel- és külföldi, czélszerű találmányomat és lelkiismeretes munkámat — dicséző és tetszést nyilvánító levelekkel bizonyíthatok.

Midőn kocsigyáramat és raktáramat, de különösen új találmányomat, melynek rugórendszeréért 10 évi felelőséget vállalok, uraságod b. figyelmébe ajánlom.

Maradtam kiváló tisztelettel

Mayer Vilmos,
kocsigyáros.

Könyvnyomdai

Munkák

felvételnek

Kéthelyi L. és Társa könyvnyomdájában Kaposvárott.

list

MEGHIVÁS.
A Boglári Takarékpénztár Részvény-társaság
 vasárnap, t. é. február hó 21-ik napjának d. e. 11-ik órájában tartja
Bogláron, az intézeti helyiségben
XXIII. ÉVI RENDES KÖZGYŰLÉSÉT
 az 1903. évről,

melyre az intézet részvényesei tisztelettel meghivatnak
TÁRGYSOROZAT:

1. Az igazgatóság jelentése, kapcsolatban a felügyelő bizottság jelentésével.
2. A tiszta nyereség hova fordítása.
3. Az igazgatóság felmentése.
4. 12 igazgatósági tag 3 évre leendő megválasztása
5. A felügyelő bizottságnak 3 évre való választása,
6. Netáni indítványok.

Kelt Bogláron, 1904. évi január hó 24-én.

Az igazgatóság nevében
Dr. Ritzinger János s. k.
 igazgató.

Kivonat az alapszabályokból:

50 §. A közgyűlésen csak olyan részvényes gyakorolhatja szavazati jogát, kinek részvénye négy héttel előbb nevére iratot és a közgyűlés megnyitása előtt a társulat pénztáránál, vagy más, az igazgatóság által kijelölt helyen letéteményeztetett.

A boglári takarékpénztár részvénytársaság mérleg számlája
 1903. december hó 31-én.

Vagyon.				Tartozás.				
162	Pénztár	Sz.	8305	45	1	Részvénytőke	100000	—
166	Ertékpapírok	"	38800	75	95	I. Tartaléktőke	50000	—
175	Váltók	"	832507	60	108	II. Tartaléktőke	50000	—
160	Jelzálogkölcsonők	"	316285	79	171	Különleges tartaléktőke	10506	25
181	Folyó	"	79505	93	103	Betétek	714396	32
159	Lengyeltóti fiókintézet	"	1746	85	180	Viszleszámitolt váltók	314528	91
120	Giró (osztrák-magyar bank)	"	1000	—	26	Ovadék	2000	—
128	Nyomatvány	"	500	—	142	Kifizetetlen osztalek 1899. évről	120	—
151	Atmeneti kamatok jelzálog	"	1914	38	118	" " 1900. "	120	—
151	" " visszleszámolás	"	2233	13	170	" " 1901. "	120	—
151	" " értékpapírok	"	95	60	179	" " 1902. "	144	—
104	Ingtatlan	"	141	36	151	Atmeneti kamatok: váltóknál	6564	18
					151	" " jelzálognál	1385	72
					150	Nyereség áthoz. 1902. évről	7073,52	—
					156	Ertékpapírok adóm. jöved.	1261,99	—
					156	Tiszta nyereség	24815,95	—
			1282836	90			33151	46
							1282836	90

Dr. Ritzinger János
 igazgató.

Rothschild Bertalan
 titkár.

Ezen mérleg számlát átvizsgáltuk s az intézeti könyvekkel összehasonlítván, mindenben megegyezőnek és helyesnek találtuk.
 Kelt Bogláron, 1904. évi január hó 23-án.

A felügyelő-bizottság:

Páva József, Paulinyi János, Grünhut Richard, Dr. Rónai Mihály.

Az igazgatóság:

Löwensohn Jakob aligazgató, Fischl Jakab, Fischl Mór, Frank Károly, Dr. Bók Zalán Lajos, Dr. Berzsényi Gerő,
 Dr. Berzsényi Sandor, Simon Aladár, Löwensohn Jenő, Dr. Telegdi Zsigmond.

Nyomatott Kéihelyi L. könyvnyomdájában Kaposvárott